

GELENCSÉR FERENC RŐL (Dunaújvárosi kiállítása kapcsán)*

Párhuzamos magány; Látélet a szerelemről; Vége a rejtőzésnek? Egyszerű, szép tárlat; Tárgyakba vetített érzelmek; Vallomások a magányról; - címek, írások, gondolatok Gelencsér Ferenc Párhuzamos magány című kiállításáról, melyet - mint a címszavakból is kiderül - többféleképpen közelítettek meg méltatói. Egy valami közös bennük: mindenkire szól, mert életünk során mindannyian lehetünk boldogok, elhagyatottak, szeretettek, társtalanok, magányosak, szárnyalóak, vagy valakire esdekelve váró emberek.

Naplórészlet: " Az imáim Neked és Rólad szóltak. Rejts el a lelked legmélyére, olyan mélyre, hogy ne hallj meg a segélykiáltásaimat és a dörömböléseimet soha többé. Nem török le több darabot a lelkemből, ami még megmaradt belőlem, azt magamnak akarom."

Viaskodunk. Küzdünk a magány ellen és a magányért. Magány és magány...Miért keresi az ember? Miért akarjuk, hiszen úgy vágyunk a társ után? Mi ez az individuumnak egyedüli, örökös felszínén maradási kísérlete?Magányunk által akarunk függetlenek lenni? A boldogtalanságunk árán akarjuk elérni a szabad vagyok boldogságának érzését?

Örökös körforgásnak vagyunk a részesei: boldogság, magány, boldogtalanság, kiütkeresés és találkozás. Értelmét találni valaminek, ami visszaadja vagy megtartja hitünket: gyerekek, család, hivatás, szerelem; embere válogatja.

Érzed, amit én éreztem? Érzitek, amit én éreztem akkor? - kérdezed, és kérdezik tőlünk fotóid. Egyre-másra küldted fényüzeneteidet, míg nem válasz érkezett. Valami elkezdődik, aztán jönnek az állomások, s közöttük valahol ott rejtőzik a végállomás is.

Drámai, gyötrelmes, szép, szomorúság és magány szülte fotókat hoztál a világra, mindahány egy-egy jajkiáltás: a mives rács közé szorult őszi falevél, az aranykoronás fa, mely a szinte összenőtt két magányos pad fölé borul, a csupasz tűzfalból, kinövő, égbetörő kéménypár egy magányos galambbal, a kilométerkő, az összeboruló fejfák és kereszték, a ki tudja hová vezető lépcsősor, a varázslatosan csillogó, fodrozódó víztükör a bánat madaraival, a fák erezete, mely hol párhuzamosokban fut, hol lágy hullámokat rajzol, hol pedig görcsbe rándul, s az út vége a Nagy Sámán, a Túlso Part, a mindenség végtelenje.

"Míg megvalósul gyönyörű képességünk a rend, mellyel az elme tudomásul veszi a véges végtelent..."

Ezzel a József Attila-i idézettel példázhatnám leginkább Gelencsér Ferenc fotóművész tárlatát. Rend és fegyelem, harmónia és jól szerkesztettség, spontaneitás és ösztönösség jellemzi.

Édes, bús gyönyörűségek ezek a fotók. Elnémítasz mindent és mindenkit. Mellettük csak dadogni lehet. Krisztálytisztán csak Te beszélsz, Te szólsz a lelked visszhangjaival.

Ha a képeid előtt álló úgy érzi, részese lehet a csodának, akkor megértette a szándékot: nincs rejtelem, titkokkal teli világ, nem kell kifürkészni, hogy mi van a másik lelke mélyén és a túlsó parton, csak ki kell nyitni a lélek zsilipjeit, magunkba nézni és megköszönni, hogy fotóiddal látni engedted a bennünk rejlő láthatatlant.

S. Rieder Zsuzsanna

* Gelencsér Ferenc fontosabb kiállításai: Székesfehérvár, Nyíregyháza, Szekszárd, Tata, Esztergom, Keszthely, Zalaegerszeg

Gelencsér Ferenc felvétele